Mizah

Halk – Ey 1939 ucuzluğu, geldin mi ?

1939 ucuzluğu – Başvekil gelemiyeceğimi haber verdi ya, daha ne bekliyorsun ?!

RAMİ

Hani o günler !

Düğün günü kaynana memnundu:

— Kızımın mürvetini görmek ne büyük saadet! diyordu. Sevincimden yerimde duramıyorum. Hani kanatlarım olsa uçardım.

Damat:

— Aman hanım valde, dedi. Size bir çift kanat bulsak bari...

Karısı ve köpeği

Karısı kaybolmuştu. Karakolda sordular:

— Saçları ne renkti ?

— Bilmeyorum.

— Şişman mıydı. Zayıf mıydı ?

— Vallahi pek iyi hatırlayamıyorum.

— Arkasında nasıl bir elbise vardı ?

— Dikkat etmedim.

— Sokağa yalnız mı çıkmıştı ?

— Hayır, yanına köpeği de almıştı.

— Köpeği tarif eder misiniz ?

Adamın bu sefer dili açıldı, köpeğin başından kuyruğuna, tüylerinden tırnağına kadar mufassal bir tarifini yaptı.

O zaman komiser:

— Pekâlâ, dedi. Merak etmeyin: Köpeğinizi buluruz.

Maksat başka

Karısı ile kavga etmiş, yandaki misafir salonuna geçmişti. Öfkesini bir türlü yenememiş, hâlâ:

— Allah belâsını versin bu kadının! Diye bağırıp duruyordu.

Arkadaşları:

— Ne bağırıyorsun, yahu! Dediler. Karına inkisar edeceksen bağırmaya ne lüzum var. Allah sağır değil ya.

Ötekisi cevap verdi:

— Biliyorum, Allah sağır değildir amma, karım sağırdır.

FIKRALAR

Bilmem ne hastalığı

Acemi doktor hastayı uzun uzun muayene etti. Sonra:

— Vallahi, dedi, sızde mühim bir hastalık var. Tıbda bunun adına... e .. şey... bilmem ne denir. Tedavisine gelince...

Hasta derhal atıldı:

— Zahmet etmeyin, doktor. Mademki hastalığın adını öğrendim, ondan ötesi kolay: Bilmem ne ilâcı alırım, günde bilmem kaç kere içerim ve bilmem ne zamana kadar iyi olurum...

Görelim !

Fizik öğretmeni ve toplantılar bülbülü Kenan Sarıer elektrik kuvveti hakkında ders veriyordu. Talebeden biri kalkarak:

— Efendim, dedi, ben bu söylediklerinize inanmıyorum, çünkü ben, aklıselim sahibiyim, görmediğim şeylere inanmam!

Kenan Sarıer:

— Ya öyle öyle mi oğlum? dedi. Peki, şu senin aklı selimini getir kürsünün üzerine koy da nasıl şeymiş bir görelim ? !

Temsil

Şehir tiyatrosuna iki artist almak için imtihan yapılıyordu. Namzetler birer birer sahneye çıkıyorlar, muhtelif hareketlerle bir şey temsil ediyorlardı.

Sıra bir delikanlıya geldi. Artist namzedi sahneye çıktı ve dimdik durdu. Aradan bir kaç saniye geçtiği halde hiç bir harekette bulunmadığını gören Muhsin Ertuğrul:

— Peki. siz neyi temsil ediyorsunuz? diye sordu.

— Karısı ile münakaşa eden bir adamı, efendim.

Sonuna kadar

Tekel bakanlığı, Tütün fabrikası müdürü bay Sami Sunal, içki kullanan ve bu yüzden de ölen bir arkadaşının cenazesine gitmişti, çok büyük bir teessür içindeydi. Bir aralık cenazeyi kaldırmağa gelenlerin arasında meşhur bir gazinocuyu da gördü. Yanına yaklaştı:

— Demek ki, dedi. Siz öldürdüklerinizi gömmeğe de gelirsiniz !

Ruh olsa

Rahmetli şair Ahmet Haşim, zaman zaman önüne gelene kızan, etrafındakilere hiç sebepsiz darılan bir adamdı.

Ankara palasın pavyonunda Falih Rıfkı Atay, Nurullah Ataç, ağabeyi doktor Galip Ataç ve daha bazı edebiyatçılarla edebiyat severler oturmuşlar, Haşim'in hatıralarından bahsediyorlardı. Bir aralık Falih Rıfkı:

— Rahmetli, dedi. Bana da kızmıştı. Dargın öldü.

Edebiyat severlerden bir genç ortaya bir laf attı:

— Acaba, dedi. Ruh var mıdır ? Şayet varsa, şimdi Ahmet Haşim yanımıza gelmiş, bizi tatlı tatlı dinleyordur.

Doktor Galip Ataç:

— Zannetmem, dedi. Şayet ruh olsa ve buraya da gelseydi, Ahmet Haşim, Falih Rıfkı'nın kendi hakkında konuşmasına müsaade etmez, yakasına yapışır: «Sus !» diye bağırırdı !

Sebep

Mahkemede hakim, dâva edilen kocaya sordu:

— Karınız sizden boşanmak isteyor. Çünkü üç senedir ağzınızı açıp kendisine bir tek kelime söylememişsiniz. Karınızla niçin konuşmuyorsunuz ?

— Sözünü kesmek istemiyorum, efendim.

Kusurun varda...

Meşhur demokratlarımızdan Burhan Belge, hasta ve çok dindar bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Adamcağızın barsakları bozulmuş, müthiş ishal olmuştu. Fazla takatsiz de kaldığı için - affedersiniz - yüz numaraya gidemiyor, karyolasının altındaki bir lazımlığa def hacet ediyordu.

İkidebirde Burhan Belgeye başını pencereye çevirmek düşüyordu. Bu suretle hasta arkadaş işini görebiliyordu. Fakat her seferinde de pis bir koku odayı kaplayordu.

Hasta ve dindar arkadaş bir aralık oflaya poflaya konuştu:

— Ölürsem, dedi. Mutlaka cehenneme giderim. Çünkü, bu fani dünyaya pek kaptırdım, amelde kusurum var !

Burhan Belge dayanamadı, karyolanın altındaki lazımlığı gösterdi:

— Amelde kusurun var da, dedi. Bunlar ne ?

SAYI: 18 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 8 KASIM 1946

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

Hıyarın eğrisi !

Adamları telaş içinde Süleyman peygamberin huzuruna çıkmışlar :

— Aman efendim, demişler. Filanca devletin reisi size harp ilân etti...

Yer yüzündeki kurda, kuşa bile hükm ettiği söylenen Süleyman peygamber, uzun ve ak sakalını sıvazlamış :

— Tuhaf, demiş. Ben o devletin reisine iyilik yaptığımı hiç hatırlamıyorum.

Geçenlerde Yunanlı gazeteciler yurdumuza geldiler. Dost ve komşu bir milletin mümessilleridir diye onları bağrımıza bastık; yedikleri önlerinde, yemedikleri arkalarında ikram ettik, hörmet ettik, onların şahsında dost Yunan milletini selâmlamaktan hususî bir zevk duyduk. Afiyet şeker, helâl hoş olsun ! Yalnız bu gazetecilerden bazıları memleketlerine döner dönmez, henüz ayaklarının tozuyla, kalemlere sarılmışlar, başlamışlar vatanımızın, milletimizin aleyhinde atıp tutmağa... Bizim gazeteler de alınmışlar :

— Bu hareketi onlara yakıştıramadık !

diyip, duruyorlar. Halbuki ben, Süleyman peygamberin sözünü hatırladıktan sonra onları mazur bile gördüm : Çünkü bu gelen adamlara izzet ikram ettik, başımızın üzerinde taşıdık, hülâsa onlara iyilikte bulunduk; elbette aleyhimizde yazı yazacaklar, söz söyliyeceklerdi. Bundan tabii ne olabilir ?

Yalnız yazdıkları yazılarda ileri sürdükleri bir iddia garibime gitti. Diyorlarki :

« Türkler her şeyi bol bol bulup yerlerken, bize farelerden arta kalan, fare yenikli hububat ve gıda maddeleri gönderdiler !»

Hiç şüphesizki, Yunan milleti bu mütalâada değildir. O, Türk milletinin kendisine dişinden tırnağından artırdıklarını gönderdiğine kanidir. Bu gazeteci olsa olsa bu fikri ancak kendi şahsı için ileri sürmüş olabilir. Binaenaleyh biz de sadece kendisine bir atalar sözüyle mukabelede bulunalım : Dilenciye, hıyar vermişler, iğridir diye beğenmemiş !

Mizahçı

Güreş başladı :

— Birimiz düşeceğiz amma, bakalım hangimiz ?!

ZURNADA PEŞREV

İki Câmi Arasında

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Hepimiz görmüş, okumuş, işitmişizdir : sütü bozuk mu diyeyim, yoksa cemiyet terbiyesi noksan, ne idüğü belirsiz mi diyeyim, hani bazı — yeni tabiriyle — öğrenciler vardır; bütün bir ders yılı öğretmenlerinin veya hocalarının kul, kölesidirler de, sınıfta kalır kalmaz arslan, kurd, kaplan, panter nevinden birer canavar kesilirler, hemencecik onları öldürmeğe, harta-i âlemden namu nişanlarını silmeğe uğraşırlar; kama, saldırma, usturpa, piştov, altı patlar çekmeğe davranırlar. İşte Halk partisinin bazı üyeleri de son zamanlarda bunları andırmağa başladı : Sözde, ideallerine varmak için bindikleri menfaat otomobilinin lastiği yarı yolda pat diye patladımı, hemen kabahati parti büyüklerine buluyorlar, yaygarayı basıyorlar :

— Vay efendim ! Bize lastiği çürük otomobil verdi !

İçlerinde birer saksağanın tünediğine şüphe olmayan beyincikleriyle hiç düşünmüyorlar veya düşünemiyorlar ki : onların parti umdelerine kaç papelle sadakat gösterdiklerini herkesden daha iyi parti idarecileri bilir !

Bu, anasına, babasına pay veren mahalle çocuklarını andıranlar merhum Ziya paşanın külliyatını açsalar, bundan yıllarca evvel bile şöyle bir beytin, esrar âlemi sanılan denizlerde ayan, beyan ve pupa yelken gittiğini görürler :

« En ummadığın keşf eder esrarı derûnun »

« Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın ? »

Hiç şüphe yok ki, böyle sanıyorlar. Halbuki, bir de bize sorsalar... Daha doğrusu Halk partisi idarecilerine sorsalar ve onlar da politikayı, molitikayı bir kenara bırakıp samimî bir kalb ile konuşsalar şöyle diyeceklerine şüphe yoktur :

— Efendiler, bize küfr etmeğe, hakaret etmeğe ne hakkınız var ? Sizler, ısmarlama meta' yapan bir nevi esnafsınız, size icap ettiği zamanlarda, icap ettiği miktarda pöh pöh ısmarladık. Siz de bunları alâ kaderül istitaa yaptınız. Bedellerini belagan ma belağ ödedik. Şimdiki telâşınız niye ? Eğer siz aklı başında, yaptığını, ettiğini bilir ve ektiğini biçer kimseler olsaydınız, size ihtiyacımız olması muhtemel bulunan zamanı bekler, yeni siparişler almak için fırsat kollar; gününüzü gün, kuruşunuzu servet, ahşap kulübenizi apartman yaptığınıza şükürler, dualar, senalar eder, ipliğinizi pazara çıkartmazdınız !

Evet köre kör, göze göz diyen bir celâdet sahibi çıksa da böyle konuşsa, vurulup öldürüldükten sonra içi doldurulmuş birer aslanı andıran ve ancak görmemiş, duymamış, tesadüf etmemişleri korkutmağa yarayan bu mantar tabancaları ne hale girerler ?

Ben, Halk partisinin yerinde olsam, fikir zenberekleri parayla yağlanan bu canlı radyolara, dışarı çıkmak istedikleri parti binasının kapısını gösterir :

— Ağalar, derdim. Buyurun bakalım. Tahsisatınız kesilince mademki : öküz öldü, ortaklık ayrıldı ! Atalar sözünü tatbika kalkıyorsunuz, buyurun dışarı. Benden de size iki atalar sözüyle mukabele : nerde soyunduysanız orada giyininiz ve hangi taş kuvvetliyse başınızı oraya vurunuz !

Bu günkü tavurlarına bakılırsa ihtimal onlar, birer baba hindi gibi kabarırlar, küçük değil büyük dağları bile yaratmış olanların heybetile dışarı çıkarlar, Demokrat partinin yolunu tutarlarken, ben daha atik davranır, Cumhuriyet bayramında olduğu gibi aramızdaki ihtilafları bir kenara bırakır, Demokratlara bunların mahiyetini anlatır :

— Arkadaş, derdim. Gel elbirliği yapalım. Bunlar dışarı çıkar çıkmaz ben kapıların arkasına kol demirini vurdum. Sen de onları alma. Şu din kitaplarının yazdığı gibi bunları ne cennete, ne cehenneme sokalım, varsın ârafta kalsınlar. Çünkü bunlardan ne sana, ne bana hayır gelir. Bakalım netice ne olacak ?

Ah o zaman bu uydurma kahramanların halini görmeliydi. Yuvasından atılan leylek yavrusu gibi ümidsiz, çaresiz, hamisiz, gelirsiz kimbilir neler yapmağa kalkarlar, çevrilemiyecek ne dolapların başına üşüşürler, nasıl kanlı göz yaşları dökerler :

— Biz ettik, siz etmeyin ! diye, nasıl amana düşerlerdi.

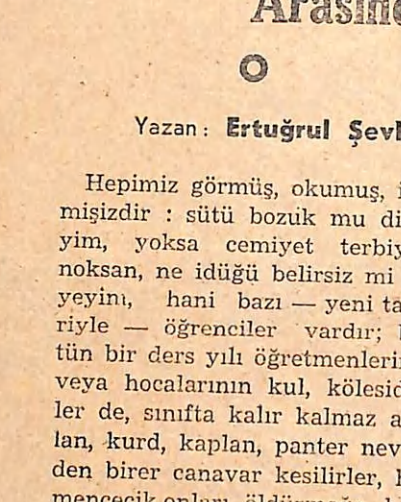

— Kaşar niçin bu kadar fırladı ?
— Yunanistan çekiyor.
— Yanlışın var. Yalnız Yunanlılar değil, biz de çekiyoruz !

Aleyhimizdeki Yunan Gazetecilerin foyası meydana çıktı:

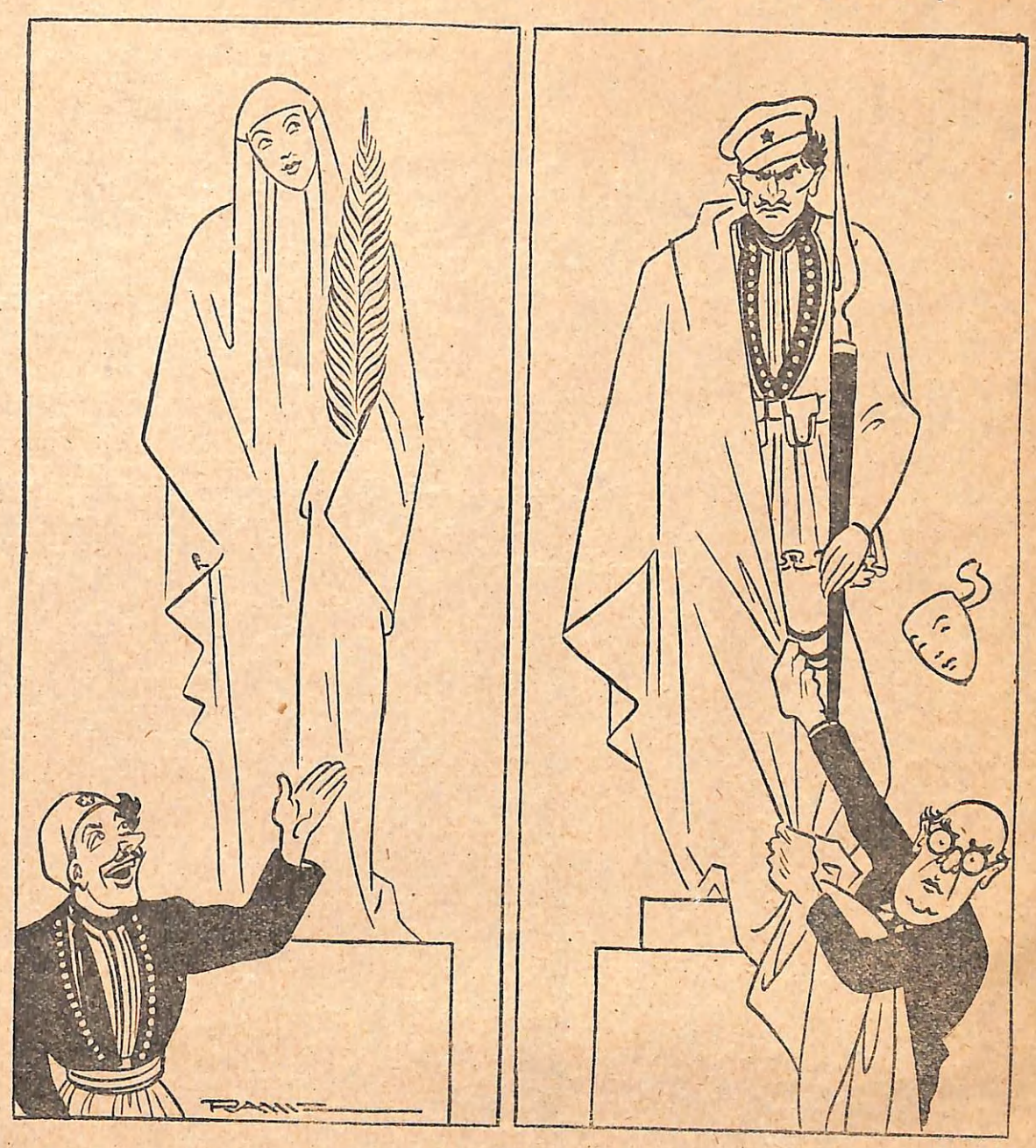

Yunan Gazetecileri — İşte biz...

Türk Gazetecileri — İşte siz...

Marmara Açıklarında

(Denizin çarşaf gibi dümdüz olduğu bir sırada, Hayırsız adalar önünde, Tırhan'la Kadeş karşılaşırlar; ikisi de zaten durur gibi yürüdüklerinden, gelip geçinciye kadar, oldukça uzun bir sohbete dalarlar...)

Aldı Tırhan vapuru,
Bakalım neler dedi?

Çakmış, çakıştırmışsın; takmış, takıştırmışsın;
Sürmeni, rastığını hayli yakıştırmışsın!

Aldı Kadeş vapuru,
Bakalım neler dedi?

Sen de benden iki kat tuvalet sahibisin;
Kısası: İki dirhem, bir çekirdek gibisin!

Aldı Tırhan vapuru

İkimiz de tazeyiz, ne yapsalar az bize;
Lâyıktır podra, düzgün, naz ile niyaz bize.

Aldı Kadeş vapuru

Yerindedir, doğrusu, süsümüz, yaldızımız;
Ne olurdu olsaydı bir parça da hızımız!

Aldı Tırhan vapuru

Kelle götürmeyoruz, ne hacet aceleye?
Ne çıkar kalkmasam da yanaşup iskeleye?..

Aldı Kadeş vapuru

O cihetten vakıa hava hoş sence, bence;
Ve lâkin bu ağırlık yolculara işkence.

Aldı Tırhan vapuru

Kimisi tavla oynar, bezik oynar kimisi;
Daha sür'atli miydi bizden Nuh'un gemisi?

Aldı Kadeş vapuru

Yoktur onun bizleri geçmesine ihtimal;
Fakat bizden çevikti dört direkli Gülcemal!

Aldı Tırhan vapuru

Üç saatlık bir yola varsak ne var üç günde?
İkisinin farkı ne bir insanın ömründe?..

Aldı Kadeş vapuru

Onu sen kamarasız kalan yolculara sor:
Koca salon, sabahcı kahvesine benziyor!

Aldı Tırhan vapuru

Fena mı? Salonlarda olur herkes arkadaş;
Güvertede yolcular, fıçılar sarmaşdolaş!

Aldı Kadeş vapuru

Buluyor demokrasi demek bu yolda kuvvet;
O halde bin yaşasın müsavatla uhuvvet!

Diyip kestiler.

Deli Ozan

Dünya gibi:

– Memur tasnifinde açıkta kalmamak için en iyi çare nedir?
– Sağlam bir iskele bulup yanaşmaktır!

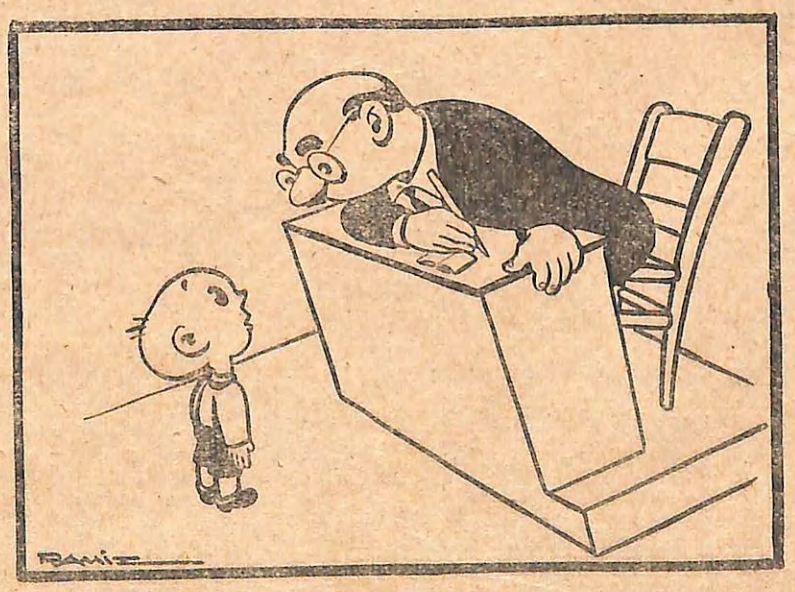

– **Bir portakalı üç kişiye nasıl taksim edersin?**
– **Birisile ittifak edüp ötekini döverek!**

– Dünyada karısına, "karıcığım senden başka kadın tanımıyorum" diyen adam gelmiş midir acaba?
– Gelmiştir. Adem Aleyhisselâm!

Atladı dâmen tutup üç çifte bir zevrakçeye
Geçti sandım mah-ı nev âyine-i billurdan

— *YAHYA KEMAL* —

Yaşasın Harp!

Yazan: **PALAZ**

Ne dersiniz ? İyiki şu harp oldu. Aman ne iyi, ne iyi. Memleketimize meğer ne kadar lâzımmış, memleketimize değil de, daha doğrusu, bir çok devlet dairelerine. Hani insana öyle geliyorki, harp yapılmasaymış, bizim halk hizmeti gören daireler dut yemiş bülbüle dönecek, küçük ve büyük bütün dillerini yutacak İkinci Ramsesin Mısırdaki mumyası gibi donup kalacaklarmış. Aklıma bir Fransız darbı meseli geliyor : Bazılarının felâketi diğerlerinin saadetini yapar, derler. Bütün bu muharebeler sırasında gerçi milyonlarca insan öldü ve binlerce Şehir « Hâk ile yeksan » oldu, amma bizim Devlet dairelerı devlet Müesseseleri kurtuldu.

Öyle ya... Baksanıza, kime, ne söylesek « ne yapalım efendim, harp oldu da ondan diye ağzımızı kapatıyor.

— Sigaralar içilir gibi değil. Ya bom boş ya kazık sertliğinde.

— Hakkınız var amma yapılacak bir şey yok. Harpten dolayı makineler bozuldu.

— Tirenlerin hali ne olacak. İzdihamdan herkes basamaklarda seyahat ediyor.

— Doğru fakat ne çareki harpten dolayı, vagonları tamir edemiyoruz.

— Bu hayat pahalılığı nedir? bir senede aldığımızı bir ayda sarfetsek yine yetmiyor.

— Evet... Fakat harp Dünya piyasalarını alt üst etti. Biz de böyle olduk.

— Peki ya bu telefonlar ? Şehir içinde ve Şehirler arasında bir tel üzerinde otuz kişi birden konuşuyoruz. Şunu düzeltsenize..

— Pek yerinde bir talep. Fakat harp yüzünden malzeme gelmedi de yapamıyoruz.

— Su yok, Su ! onu nasıl izah edeceksiniz ?

— Gayet basit, harp yüzünden borular patladı, yine harp yüzünden yerine yenisini koyamadık.

— Tramvaylar kağnı arabasından daha ağır gider oldu. Bu ne hal ?

— Harp yüzünden, efendim, harp yüzünden. Ne ray kaldı, ne bandaj.

— Sümer Bank malları çok pahalı.

— Ne yapalım, harp yüzünden imalât masrafları arttı da ondan.

Velhasıl, bu böyle sürüp gidiyor. Bu « harp yüzünden » lâfı masaldaki « Açıl Susam açıl » gibi sihirli bir kelime halini aldı. Kimseye dert yanamaz, hiç bir şeyden şikâyet edemez olduk. Sakın « Harp biteli, nerede ise, iki sene olacak » diye bir şeyler söylemeğe kalkmayın, onun da cevabı hazır :

— Siz ne zannediyorsunuz ? Harbin karma karışık ettiği bu dünya kolay kolay yerine gelirmi ?

İster istemez boynunuzu büküyor ve çaresiz, susuyorsunuz. Aklınıza şöyle bir şey geliyor : Sanki evvelden ihtiyat malzeme bulundurmak, evvelden tertibat alınak, yani bir az ileriyi görmek pekmi imkânsız bir şeydi ? Fakat, yüzünüze yine « harp yüzünden » li bir cevap yapıştırılacağı korkusile, düşünmekden bile vaz geçiyorsunuz.

Dedim ya... Bu harp bizim Devlet Dairelerini oldukça büyük bir müşkülden kurtarmış oldu. Doğrusu ben, bu Sayın Bayların yerinde olsam, Hitler'in bulunamayan cesedinin, mevcut olmayan kabrine, hayâlen beyaz kasımpatlarından demetler gönderirdim.

Kim bilir, belki de yollayorlardır. Mevsimi !

– Bir de kızlarımız ev kadını değil diye şikâyet ederler... Nasıl olalım ? Kitapta hazırlop yumurtanın nasıl pişirileceğini bile tarif etmiyorlar !

Çömezin Röportajları:

18

Çömez Hayvanlarla Konuşuyor...

Çizen: RAMİZ

Çömez— Eşekliğin vasfı nedir?

Eşek— Büyük kulaklı olup bir çok şeyleri duymamaktır!

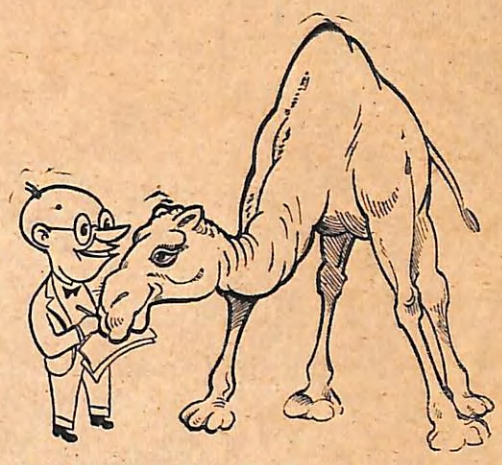

Çömez— Senin boynun eğri mi?

Deve— İlâhi yavrum, ben iktisadî ve malî plânlara benzerim, hiç bir yerim doğru değildir!

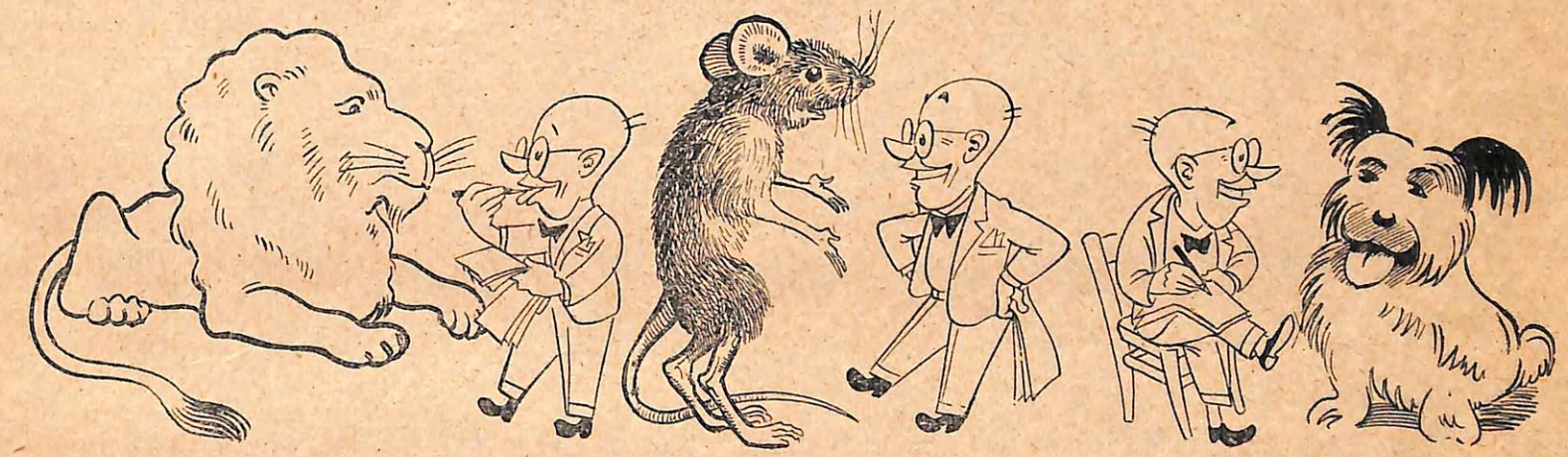

Çömez— Siz çölde yaşarmışsınız?

Arslan— Evet biz çölde yaşarız, taklitlerimiz de şehirde yaşarlar!

Çömez— Nasıl iş var mı?

Fare— Hayır, iki elliler çıkalı bize iş kalmadı!

Çömez— Köpeklik güç müdür?

Köpek— Hayır, salta durmasını öğrendikten sonra çok kolaydır!

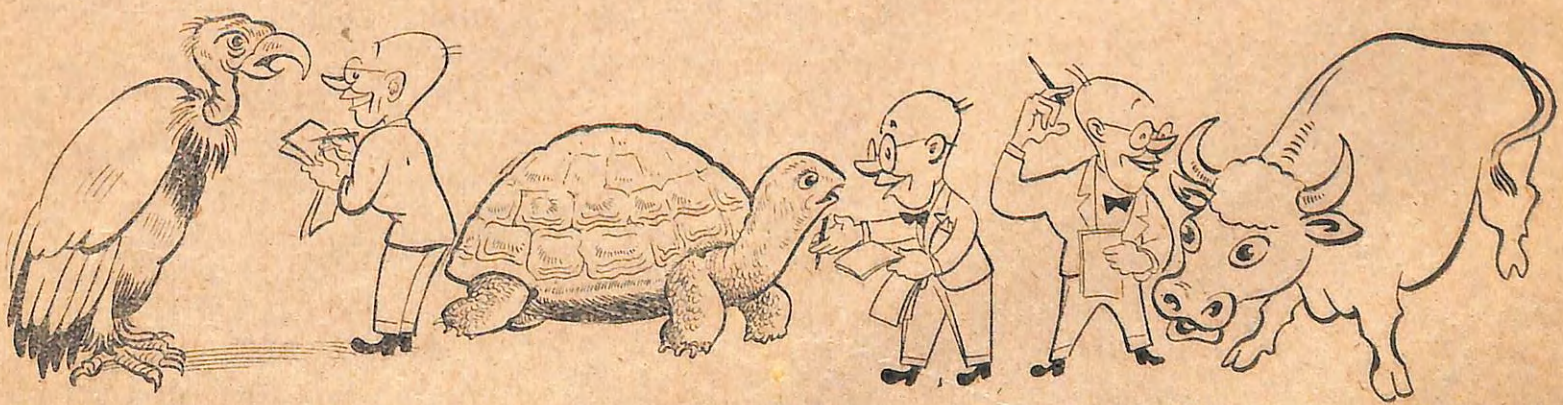

Çömez— Siz yalnız leşle mi geçinirsiniz?

Akbaba— Hayır, büyük partilerle de!

Çömez— Sizi birisine benzetiyorum amma... Tramvay mısınız, sulh konferansımısınız, iktisadî plânmısınız, yoksa..

Kaplumbağa— Hayır, hakaret etmeyin, ben yalnız kaplumbağayım!

Çömez— Halinizden memnunmusunuz?

Öküz— Bütün boynuzlular gibi!

Hikâye

Aradığı Kadın

Yazan:
ÇALÇENE

Rıza hayatta yalnız kalmış, zengin bir gençti. Sekiz ay evel ailesinin en son ferdi, en çok sevdiği kimse olan annesi hayata gözlerini yummuş, onu gözleri yaşlı olarak arkada tek başına bırakmıştı.

Rıza pısırık bir insan değildi; fakat dünyada tek başına kalmanın verdiği bir şaşkınlıkla oldukça bocalamış, derbeder bir hale gelmişti. Cihangirde kocaman bir apartmanı olduğu halde otellerde kalıyor, arkadaş evlerinde sızıyordu. Etrafını sureti hakdan görünen bir sürü dalkavuk almıştı. O, kendisine kalan koca bir servetin verdiği imkânla bar bar, lokanta lokanta, gazino gazino dolaşıyor, etrafındaki dalkavuklarla yiyüp içiyor, onların kendisini poh pohlamasından cesaret alıyor, yapmadığı rezalet, kırmadığı ceviz kalmıyordu.

Bir gün eski bir aile dostu olan Cevat bey onu eve yemeğe çağırdı. Rıza bu içkisiz ve dalkavuksuz yemekten pek zevk almadı ama kafasında yep yeni bir istek, bir arzu kımıldanmağa başladı.

Cevad bey ona söz arasında şöyle demişti :

— Evladım, ızdırabını anlamıyor değilim. Kendini içkiye vermenin tek sebebi sevgili anneni kayb etmen olduğunu biliyorum. Fakat bu iş böyle sökmez. Dünyada hiç bir kimse annesi ve babasıyla beraber yaşamamıştır. Ölüm her kese mukadder. Amma ve lakin insanın aklını başına devşirmesi, kendini derleyüp toparlaması lâzımdır. Evlenmelisin. Senin hayatını tanzim etmekliğin için bundan başka çıkar yol yoktur.

Evlenmek. Rıza kendisini bir yokladı, evet o da bunu istiyordu. Fakat kiminle evlenmeliydi? Tanıdığı genç kızlar arasında hoşuna giden kimse yoktu. Bunu Cevat beye açıkça söyledi. O, tecrübeli bir insan tavrıyla başını salladı :

— Olabilir, dedi. Fakat sen şu zıkkım içkiyi biraz terk et ve etrafına alıcı gözüyle bak. Bir gün nasıl olsa hoşuna gidecek birini bulabilirsin !

★

Rıza, içkiyi terk etmedi amma, o günden sonra etrafına hep bu gözle bakmağa başladı. İşinin ehli bir koyun tüccarı gibi caddeleri, salonları dolduran, bekâr ve zengin olduğu için kendisine azamî musamaha gösteren genç kız ve kadın sürülerini inceden inceye tetkik ediyor, fakat hepsine bir bahane buluyor :

— Bu, benim tipim değil ! diyor, işin içinden çıkıyordu.

★

Bir gün Kadıköyden geliyordu. Vapurun alt salonuna girmiş, garsondan bir kahve istemişti, gözleri karşısında oturan ve İngilizce bir mecmuayı karıştıran genç bir kadına ilişti. Bir anda kalbinin çarpmağa, içinden ığıl ığıl bir şeylerin akmağa başladığını his etti. Aylardanberi bir türlü bulamadığı, hattâ kendi kendisine bile tarif edemediği ideal kadın tipi bu olmalıydı. Kestane renkli iri gözleri, uzun kirpikleri, şahane bir göğsü, muntazam baldırları, dolgun kalçaları, fil dişini andıran teni vardı.

Rıza içinde arzu kıvılcımlarının uçuştuğu gözlerini ona dikmiş, bir türlü ayıramıyordu. Garsonun getirdiği kahveyi içerken, nerdeyse üzerine dökecekti, o kadar kendinden geçmişti.

Bir aralık genç kadın, başını, karıştırmakta olduğu İngilizce mecmuadan kaldırdı; etrafına bakındı ve gözleri, ısrarla kendisine bakan Rızanın gözlerine ilişti : yüzünden hafif bir tebessüm dalgası geçti, başını tekrar elindeki mecmuanın üzerine eğdi. Rıza az daha bağıracak, daha doğrusu bir türkü söylemeğe başlayacaktı, çünkü aşırı derecede sevindiği zamanlar böyle yapmak adetiydi. Şaka değildi bu : Kendisini bir anda benliğinden sarsabilecek kadar güzel, tesirli bir kadına hayatında ilk defa tesaddüf etmiş ve o da, ona bakar bakmaz gülümsemişti.

Vapur Saray burnunu geçerken kadının, elindeki İngilizce mecmua yere düşüverdi. Rıza yaylanmış gibi yerinden fırladı ve mecmuayı kaptığı gibi genç kadına uzattı. O, tekrar gülümsedi :

— Teşekkür ederim..

diye mırıldandı.

— İstağfurullah efendim. Çok dalmıştınız, demek, pek meraklı bir bahsi okuyordunuz.

Genç kadın iri gözlerini onun yüzünde gezdirdi, ahengi kulakta ihtizazlar yapan bir sesle :

— Evet, dedi. Japonların Ma-

Müjde: Yüz liraya cam iskarpinler geliyor:

Kadın — Hediye getirdiğin cam iskarpin biraz ayağımı sıktı.

Erkek — Yüz lira imiş, alırken beni de sıktı !

nillaya hücumu sırasında orada kalmış olan Amerikalı bir kadının başından geçen heyecanlı vakalara dair bir röportaj okuyordum..

— Ya, pek enteresan doğurusu. Kimbilir ne işkencelere maruz kalmıştır ?!

Genç ve harikulâde güzel kadın başını süsleyen iri dalgalı saçları sarsan bir hareket yaptı :

— Bilâkis, dedi. Japon'lar ona çok iyi muamele etmişler, yalnız...

Vapur köprüye yanaşmıştı. Konuşa konuşa iskeleye çıktılar. Kadının her halindeki zarif serbestlik Rızanın dehşetli hoşuna gidiyor, içinden :

— Belli ki, diyordu. Evli değil.

Karaköye geldikleri zaman Rıza yeni bir cüret daha gösterdi :

— Öğle yemeğini beraber yesek mi ?

diye sordu. Kadın tekrar gülümsedi, kısaca :

— Olur !..

dedi.

Rıza çıldıracaktı. Bu ne harikulâde bir maceraydı. Bu ne mükemmel bir tesadüftü. Demekki : bu, çok güzel, bu dünyada eşine tesadüf edilmez genç kadın da kendi şahsında ideal erkek tipini bulmuştu. Yoksa kendisini paylar, tersler, bir şeyler yapardı.

Rıza kararını vermişti, yemek arasında evlenme teklifinde bulunacaktı.

Karaköydeki lokantalardan birine girdiler, Rıza :

— Burası size lâyık değil amma, dedi. Yakınlarda başka bir yer yok

Genç kadın hiç sesini çıkarmadı. Bir masaya oturdular. Rıza sordu :

— Ne içersiniz ?

— Ne olursa !...

Aman ne iyi ! Hemen rakılar geldi. Üçüncü kadehe kadar Rıza, hep onun güzelliğinden, kendi idealinin, onun şahsında canlanmış olduğundan bahs etti. Dördüncü kadehten sonra :

— Sevgilim, dedi. İster misin evlenelim ?!

Genç ve harikulâde kadın eliyle geniş bir hareket yaptı :

— Bırak bu boş sözleri, dedi. Bu gün seninle gelirim amma, yirmi beş kâğıdını alırım. Eğer paran yoksa işime mani olma, çünkü müşterim hazır, beni taksimde muhallebicide bekliyor!...

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

Belli olmaz

Hâkim belki onuncu defa olarak karşısına gelen bir sabıkalıya :

— E, söyle bakalım, dedi. Yine hırsızlık etmişsin. Suçlu olduğunu kabul ediyor musun?

Sabıkalı :

— Vallahi, reis bey, dedi. Suçlu olduğumu kabul ediyorum ama, siz beni bir kere muhakeme edin, belki, beraet ederim.

Sağlam vaad

Konser mevsimi geldi.

İstanbul Konservatuarı, bu seneki Türk konserlerine Suz-i dil fasliyle başladı.

Halk, hakikî sanatkârlardan dinlemeğe alıştığı bu temiz Türk müziğine bu sene de dehşetli rağbet gösterdi.

Konser ilânının daha ilk gününden itibaren biletlerin satıldığı yerler, basma satılan Yerli Mallar Pazarlarının önüne döndü. Toplanan kalabalık arasından bir sanat meraklısı uzaktan gördüğü Konservatuar müdür vekili Selâhattin Can'a seslendi, bir yer rica etti. O, ney üfler gibi hafif bir sesle onun kulağına fısıldadı :

— Merak etme. Belediye erkânından yer kalırsa, onu sana ayırtırım!

Sevinç

— Dün söylediğim nutuk müthiş alkışlandı, azizim.

— Ya? ne söyledin de alkışladılar?

— Bir buçuk saat kadar konuştum. Herkes sessiz sessiz dinledi. Nihayet: "Şimdi sözlerimi, iki cümle ile bitiriyorum," deyince salonda müthiş bir alkış koptu.

Boğaziçi vapuru

Boğaziçi yolcuları vapurların gecikmesinden oldumolası şikâyetcidirler. Bilhassa havaların bozduğu bugünlerde iskelede beklemekten bıkmışlardır. Geçen gün, her sabah en aşağı yarımsaat geçiken ve hiç bir zaman tam vaktinde gelemeyen vapurun, dakikası dakikasına iskeleye yanaştığını görünce sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırdılar. Nihayet, İbrahim Alâeddinin teklifi üzerine aralarında para toplayıp mükâfat olarak kaptana vermeyi kararlaştırdılar.

Kaptan, yolcuların mümessil heyetini olan üstadı nezaketle karşıladıktan sonra gülümsedi :

— Vallahi, dedi, çok teşekkür ederim. Bu zamanda herkes gibi benim de paraya çok ihtiyacım var amma, maalesef kabul edemem. Çünkü bu vapur dünkü postadır.

İmtihan

Cemalettin Saraçoğlu, üç ay kapalı kalan gazetesi (Yeni Sabah) ı çıkartmak için hazırlıklara başlamıştı. Odasına bir genç girdi, kendisine bir mektup uzattı. Cemalettin mektubu açtı, okudu : Eski bir arkadaşı, oğlunu kendisine gönderiyor, gazetede iş vermesini; oğluna makale yazdırmasını istiyordu.

Cemalettin Saraçoğlu büyük bir ciddiyetle :

— Oğlum, dedi. Şimdi git. Gazete çıktığı zaman gel de, seni imtihan edelim. Şayet muvaffak olursan, sana bir iş veririm!

Birkaç güa sonra arkadaşına rastgeldi, o :

— Yahu, dedi. Oğlumu, bayağı atlatmışsın. Sanki sen gazeteciliğe imtihanla mı girdin?

Cemalettin :

— Doğru, dedi. Ben gazeteciliğe imtihanla girmediğim için yazılarımı okuyana tesadüf etmiyorum!..

Bahşiş

Çallı İbrahim bir lokantaya gitmişti. Boş masalardan birine oturur oturmaz pek az tanıdığı bir genç yanına sokuldu :

— Affedersiniz üstadım, dedi. Ben yanıma para almağı unutmuşum. Burada da bir hayli yemek yedim. Bana biraz borç verir misiniz?

Çallı gence karşısında yer gösterdi, sonra lokantanın sahibini çağırdı :

— Ahbap, dedi. Biri burada yemek yese, sonra para vermese ne yaparsınız?

Çallı'yı tanıyan lokanta sahibi gülümsedi :

— Ne yapacağız? Dedi. Arkasına iki tekme atarız: olur, biter.

Çallı kıpkırmızı olan gence döndü :

— Gördün mü yavrum? Dedi. Hesap görmek nekadar kolay şey. Dön arkanı, hattâ istersen garsona bahşiş bile bırakabilirsin!

TOMBUL TEYZE

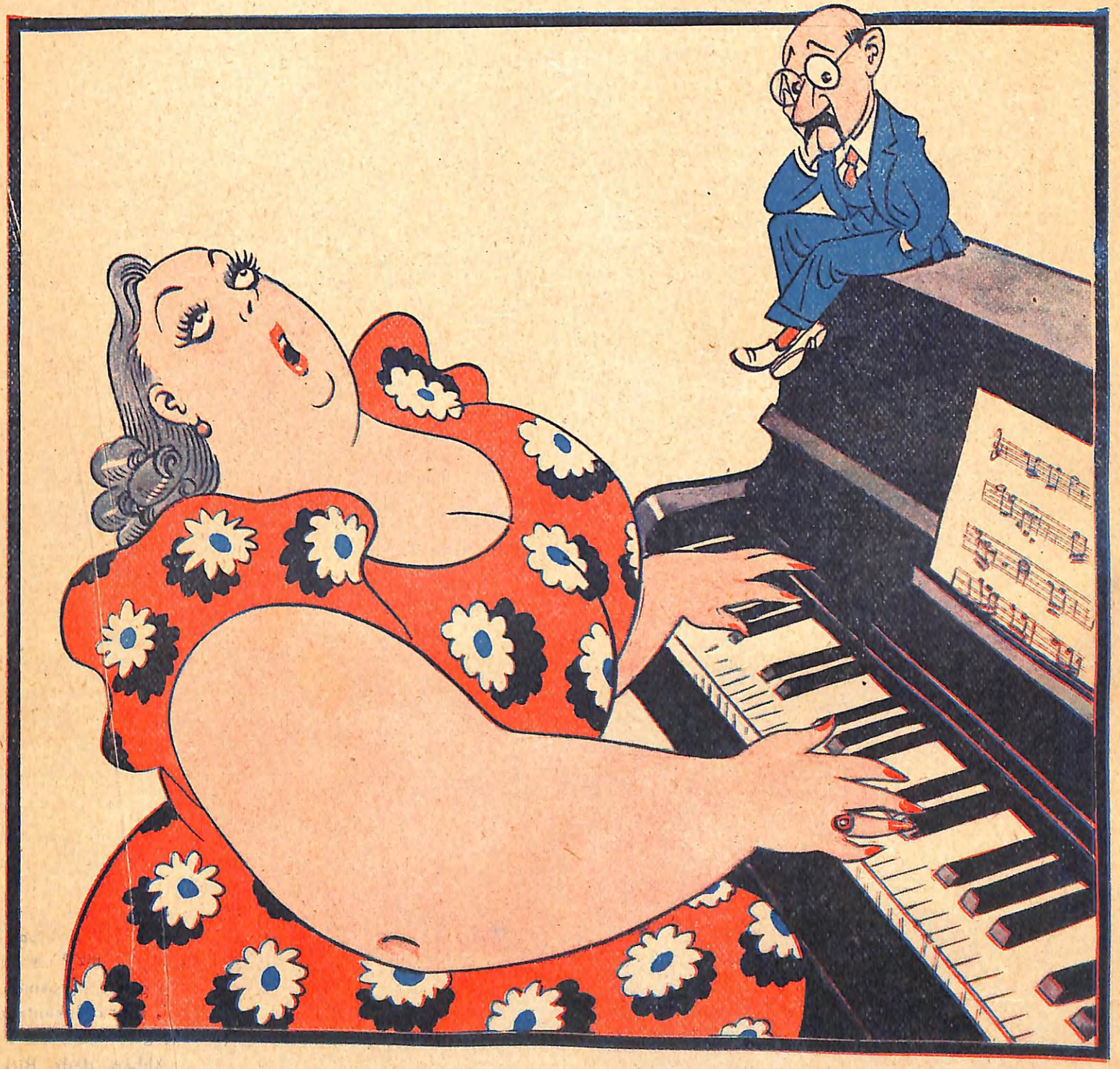

Tombul Teyze – Hasretin gönlümde lâkin, kim bilir sen nerdesin!

Sıska Dayı – Aman karıcığım, ben gözüne görünmeyecek kadar küçüldüm mü?

T.T POSTASI

Göztepe: Muallâ Selen

S— Tombul Teyzeciğim, neden hep kırmızı elbise giyiyorsunuz?

C— Kırmızı trupa benzeyip okuyucularımın iştihasını açmak için!

MİZAH ın

Yılbaşı fevkalâde sayısı çok renkli, çok sahifeli, çok sürprizli olacak

Konya: İbrahim Yoğurtçu

S— Sıska Dayının bıyıklarını kıvırmamasına sebep nedir?

C— Malûm. Kocamın herhangi bir şekilde kıvırmasına müsaade etmiyorum!